

РЕШЕНИЕ

№ 35674

гр. София, 30.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 71 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Слава Гьошева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **8501** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. Н. У., гражданин на А., [дата на раждане], против Решение № 4177/21.07.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като са изложени основания за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с приложимия материален закон. Излага подробни съображения за неправилна преценка на обстановката в А. в контекста на личната му бежанска история, като административният орган неправилно е игнорирал факта, че причините да напусне страната са свързани с наличието на заплаха за неговия живот и сигурност и неправилно е приел, че за него не са налице предпоставките за хуманитарен статут. Иска от съда да отмени решението. В проведеното по делото открито съдебно заседание, жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си. Уточнява, че желае да остане в България и не желае да се връща в А., тъй като там животът му би бил в опасност.

Ответникът – Председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата и моли Съда да остави в сила оспореното в настоящето производство Решение на председателя на ДАБ. Излага съображения, че в хода на съдебното производство не са представени доказателства, които да оборят изводите на административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Прилага и актуална справка за обстановката в А. към 04.07.2025 г.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

С оспореното по делото Решение № 4177/21.07.2025 г. е разгледана молба за международна закрила с вх. № ВР-13-646/11.06.2025 г. на РПЦ С., подадена от Х. Н. У., граждани на А., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. На основание чл. 58, ал. 4 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е изпратена до компетентния административен орган – Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ-МС при РБ/. Молителят е регистриран в РПЦ- С. като Х. Н. У., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане] , мъжки пол, гражданин на А., етническа принадлежност: пащун, вероизповедание: мюсюлманин- сунит, семейно положение: женен. Личните му данни са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на пащу език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л. 64/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2406110002 /л.61/.

В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език. Интервюто е проведено в присъствието на преводач от и на езика дари. Видно от протокола за проведено интервю с № УП – 12225/24.06.2024 г., Х. Н. У. е в България от средата на 2023 г., сам е, работи в ресторант. По време на интервюто заявителят декларира, че в А. не е имал проблеми поради изповядваната от него религия, нито заради етническата си принадлежност. Не е членувал във въоръжена групировка, нито в паравоенни формирования, не е арестуван или осъждан. Не е членувал в политическа партия или организация, не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията. Не му е оказвано насилие. Цялото му семейство е останало да живее в А.. Посочва, че е бил военен, имал най- ниския чин- войник и участвал във военни действия. Давали му разпореждания за претърсвания на жилищни райони , където има талибани или представители на Ислямска държава. Бил изпращан в различни провинции, като се намирал в пров. Л., когато станал преврата в страната. Командирът на взвода предупредение от високопоставени военни, че предстои талибаните да завладеят пров. Л. и им било препоръчано всеки да се спасява както може. Укривал се около месец при свои роднини в друга провинция. При разговори със семейството му, го уведомявали, че талибаните ходят в дома му и питат за него, като взели негови снимки, но той лично не е бил заплашван, защото не е намиран. Иска да получи закрила и документи, за да може да остане в страната и да работи.

Приложени са справка с вх. № МД –02 – 320/11.06.2025 г. и справка с вх. № МД –02 – 377/04.07.2025 г. относно актуалната обществено – политическа обстановка в А..

Получено е становище от ДАНС с рег. № М-18974/05.11.2024 г., че не възразява да бъде предоставена закрила на Х. Н. У. , ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ./л.37/

Изготвено е Становище рег. № УП - 12223/11.07.2025 г. на Н. С., младши експерт в отдел "ПМЗ – кв. О. купел", РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. /35/

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група не е налице "основателно опасение от преследване". Молбата за предоставяне на международна закрила е мотивирана с твърдение, че заявителят е военен. Това твърдение е прието за недостоверно, защото документите представени от кандидата, не са в оригинал. Административният орган е приел, че лицето не е имало намерение да получи международна закрила в България, тъй като в проведеното в първото производство интервю е посочил, че първоначалната му цел е била да стигне до Германия. Направен е извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в А. е прието, че в страната няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Същевременно не са налице и други причини от хуманитарен характер за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното, по молбата на Х. Н. У., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А. е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка от 04.07.2025 г. за общото положение в А., нивото на сигурност, отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство.

В хода на съдебното производство жалбоподателят излага становище, че предвид обстоятелството, че е израснал във война, търси закрила в България, където да живее спокойно.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган – председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет на осн. чл. 48, т. 1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 от ЗУБ). Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представения с административната преписка протокол от проведено интервю се установи, че то е проведено на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с

подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ, молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Съдът счита, че актът е мотивиран, постановен е при изяснена фактическа обстановка, както и е обсъдена е актуалната обстановка в А. и е формиран извод, че в контекста на личната бежанска история няма основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Съдът намира така постановеното решение за съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че той не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. От жалбоподателя, в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, които да поражда основателни опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Чужденецът е заявил пред интервюиращия орган, че напуснал А. поради страх от талибаните, защото бил военен там, но реално не е заявил конкретна причина или страх от преследване, поради които да е бил принуден да напусне родината си на произход. Следва да се посочи, че ако действително Х. Н. У. е преследван от талибаните, то те не биха допуснали той да напусне А.. Още повече, че семейството му живее в А. и няма проблеми с талибаните. Жалбоподателят няма религиозни проблеми в страната си на произход от страна на групировка или други субекти, нито проблеми от етнически характер. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като

гражданско лице, поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. От събраните в хода на административното производство и в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод, че няма реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Видно от приетата по делото актуална справка за обстановката в А. няма въоръжен конфликт и военни действия, които да са тежка заплаха срещу живота или личността на гражданските лица, нито ескалация на насилие във връзка с такъв конфликт. Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. При разглеждането на този въпрос съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за "посегателство" в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в "тежки и лични заплахи срещу живота или личността" на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план "заплахи срещу живота или личността" на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на "въоръжен вътрешен или международен конфликт".

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в А. се установява, че в държавата по произход на молителя няма конфликт, които да създава рискове за цивилните лица. Следва да се вземе предвид, че една година след вземане на властта от талибаните, същите са обявили всеобща амнистия на всички, които са били свързани по някакъв начин с предишната власт. Според настоящия съдебен състав, дори и да се приемат аргументите на молителя изложени в с. 3. и по време на интервюто пред ДАБ, същия попада в групата на амнистираните, поради което и от правна гл. т. няма основание да се приеме нещо различно от това което ДАП е приела в процесното решение.

Липсват основания и за предоставяне на хуманитарен статут.

Съобразно твърдяното от жалбоподателя и при преценка на нейните действия, основанията за пребиваване в Република България са в обхвата на ЗЧРБ, а не на ЗУБ. Спазено е изискването на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, при произнасяне по молбата за статут да се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с

трети държави. Обсъдена е ситуацията в А. в контекста на личната бежанска история на заявителя. Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато съдът се произнася по случая. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорващата към датата на приключване на устните състезания е видно, че А. не се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт, в страната няма безогледно насилие, което да поставя в опасност живота и здравето на гражданите.

При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в А. към настоящия момент, съдът намира, че е правилен изводът на ответника, че липсват основания за предоставяне на бежански и хуманитарен статут предвид липсата на хипотезите на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд, С. - град, I-во отделение, 71 – ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Х. Н. У., ЛНЧ: [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., против Решение № 4177/21.07.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България.

Съдия: